

Política ficció

A l'amic J. R. il·lusionat i tan ben preparat en política.

AL MEU POBLE ESTRENEN COMICI

—Prou!... Ja n'hi ha prou de vuits i nous i cartes que no lliguen!... —Increpà amb certa duresa el nou alcalde als contrapropinants i tiquis miquis que en la seva obsessió per fer-se mereixedors de la confiança que llurs electors els havien dipositat en les passades eleccions, es dolien per a fer prevaldre els criteris més dispars, amb divagacions interminables.

—Establirem un ordre!... —continuà—. Certament la situació social ha arribat a un nivell caòtic, i actuarem per parts. Primerament resoldrem la part alimentària. Que ningú pensi enriquir-se amb especulacions de subministre! Després vindrà el treball, a ple rendiment en els casos prioritaris. En els casos secundaris, trasvassarem braços sobrants de les indústries o afers no rendibles o supèrflus, al camp o allà on calgui. Després parlarem de la llibertat, pensant que la de cadascú acaba allà on comença la del proïsme, i tan respectable és la una com l'altre. Vindrà després parlar de cultura, evidentment, molt necessària, però sempre fent-la assequible als veritablement estudiosos, vinguin de l'estament que vinguin. Parlarem també de la contaminació, residus pestilents i xemeneies verinoses, erradicant les indústries que calgui a zones llunyanes des d'on els vents no ens portin tanta nocivitat. I això, pesi a l'oposició tant d'empresaris com d'obers, molestos els uns pel perjudici econòmic i els altres per les molèsties de desplaçaments llunyans. Vindrà des-

prés l'enfocar l'aspecte urbà: traçats, espais, vivendes, serveis, parcs i jardins. Si voleu, també parlarem de la sanitat, de la política, del treball, etc. Però, repeteixo, per aquest ordre. I no enfocarem un nou punt que l'anterior no estigui en marxa o resolt. Tots col·laborarem en cada cas, i que ningú es cregui que està aquí per a protestar per sistema, exigir preferències, ni per lluïments retòrics!

Després d'una lleugera pausa, per refer-se de l'acalorament d'un discurs amb tanta vehemència —la calma i la diplomàcia, no eren el seu fort—, continuà ja més calmat:

—Ha passat ja l'època d'entrar a la Casa Gran amb intenció de cercar-hi favors i prebendes d'avui cal plantejar-se: «Què puc fer jo pel Municipi?», el que equival a dir: «Què puc fer jo per la meua Comunitat?». «Com puc col·laborar a un més ampli benestar social?». Cal erradicar per sempre més egoïsmes personals o de classe, que tant malmeten la imatge col·lectiva d'un estament públic i fins la de tot un poble, especialment si aquest, com el nostre, presum d'una imatge humana i progressista.

I acabà:

—El que no estigui d'acord amb tot quant s'ha exposat, ara és hora de dir-ho. Després, tots a col·laborar en una sola fita: La reconstrucció social. D'acord?

—Vale! —Manifestaren un a un els catorze consellers que mig resignadament havien aguantat la catilina de la primera autoritat.

Assentat aquest preàmbul a la sessió inaugural del nou Consistori, i aprofitant la sortida del saló de sessions de l'Alcalde, reclamat pel telèfon del seu despatx oficial, un dels tinents

d'alcalde —botiguer per més senyes—, sentencià:

—Aquest deu ser de l'Opus Dei!

Al que rectificà un altre que se les donava d'intel·lectual:

—Jo diria que més aviat cobra de la CIA.

De totes formes també hi va haver l'inefable Sr. Joan, mestre de professió —que no de vocació—, que sentencià convençut:

—I jo dic que és un pragmàtic! —Com si es tractés de l'acusació més vituperable.

Tampoc hi podia faltar l'opinió de la representació laboral, que preguntava tot perplex:

—Si estic més qu'etip de suportar imposicions i ordres al lloc de treball, ara que puc fer-me valdre un xic, creieu que tinc d'aguantar tot això? —I, segurament per reafirmar-se, es tregué tot seguit de la butxaca un bloc de notes, on se li recordava vetllés per l'asfaltat d'aquells tres o quatre carrers del seu barri, tan abandonats, la guarderia, l'escola, el centre social, el pavelló d'esports amb piscina coberta, la llum a les cantonades, quines bombetes estaven foses des de temps immemorial, convertir aquells dos solars plens de rates en jardins amb bancs, el semàfor de l'encreuament, i tantes i tantes d'altres instal·lacions promeses en diferents ocasions i quina consecució ara exigia, com també un transport públic més eficient i més barat, amb passis gratuïts pels jubilats, per a quins també es demanava un augment de pensions. En quant a això últim, ja avisà als del barri que no ho veia gaire clar, doncs potser seria qüestió dels de Madrid. Ara, en quant el demés, jurà defensar-ho a sang i foc. I ves per on, ara ve l'Alcalde i

li talla les ales abans d'aixecar el vol.

Era molta llista tot allò, i el nostre home es tingué de doblegar a les contrapropostes del botiguer, del mestre, d'un executiu que havia entrat al Consistori amb l'única missió de defensar els interessos d'una gran fàbrica quina contaminació portava de bòlid a mig poble. Així és que si ell votava, no solament la continuació d'aquella indústria, sinó també totes les ampliacions que s'hi produïssin, podria comptar amb el vot favorable d'aquell executiu per obtenir el pavelló amb piscina, el centre social amb billars, etc., etc. Igualment si votava favorablement el permís per cobrir el pati del col·legi per fer-hi aules miniatura per a entafonar-hi els nous contingents d'alumnes del pròxim curs, també podria comptar amb el vot del mestre; com també amb la del botiguer, si prèviament es feia solidari de l'autorització d'un parking i gasolinera als sotans del nou bloc de pisos que havia construït, amb préstams de la caixa d'estalvis —que equival a dir amb capital provinent dels estalvis dels obrers—.

Així és que el pastís estava en marxa, i ben repartit, n'hi havia per a tots. Això si no s'imposava el criteri de l'Alcalde, amb la seva imatge: d'una política més honesta, d'acord amb els anhels multitudinàriament manifestats per les masses i els seus cabdills en els passats comicis.

Si no fos una cosa tan sèria, admetriem apostes.

Vostè lector, quina tendència creu porta les de vencer?

La solució, un demà bastant proper.

R.

Diada de Sant Jordi, 77

Ayuntamiento de Granollers

EDICTOS

D. SEBASTIAN LLORENS SIERRA, actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar un almacén para recogida y venta de trapos viejos en Prolongación calle Roger de Flor.

DANA, S. A., actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar modificaciones en las instalaciones industriales que la factoría DANA, S. A., posee en el Polígono Industrial de Can Many.

Granollers, 13 mayo 1977.

D. ANTONIO BOIX CHOY, actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar aparcamiento de vehículos con

una cabida total de cuatro automóviles en calle Menéndez Pelayo, 13.

Granollers, 14 mayo 1977.

STOCKLIN TACO, S. A., actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar una industria dedicada a la construcción y reparación de bombas hidráulicas en Avda. San Julián, s.n.

D. ANTONIO CARDENAS VIVAR, actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar un obrador de pastelería en calle Nicaragua, 1.

D. RAMON COSTA VILACLAURA, actuando en nombre propio ha solicitado permiso para per-

feccionamiento de los elementos industriales instalados en la industria de penadería sita en Avda. Generalísimo, 180.

Granollers, 16 mayo 1977.

D. FERNANDO MARTIN MUÑOZ, actuando en nombre propio ha solicitado permiso para instalar un Parking en el local sito en la Carretera de Caldas P.K. 11,7.

Granollers, 20 mayo 1977.

En cumplimiento del Art. 34 núm. 2, apartado a) del Regto. de actividades molestas, insalubres, nocivas y peligrosas de 30 noviembre de 1961, se abre información pública por término de diez días hábiles, para que quienes se consideren afectados de algún modo por la actividad que se pretende establecer, puedan hacer las observaciones pertinentes.

EL ALCALDE

Cotizaciones mercado semanal

Huevos: de 25 a 30 ptas. docena
Gallinas: de 140 a 150 ptas. par
Pollos: de 80 a 90 ptas. par
Patos: de 250 a 260 ptas. uno
Conejos: de 200 a 210 ptas. uno
Terneras de recría: de 19.500 a 21.000 ptas. una
Mamellones: de 12.500 a 13.000 ptas. uno
Cabrito, peso vivo: de 250 a 275 ptas. kilo